

ஸ்ரீ :
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம :

நம்பெருமாள் விஜயம்

(ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:)

(மலர்-147)

Jun (1) / 2013

நம்பெருமாள், எம்பெருமானார் அருளால் முயன்றவன்
'ஸ்ரீ அஹோயில தாஸன்' க.ஸ்ரீதரன்

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:
திருவே தஞ்சம்
திருவரங்களே தஞ்சம்
தஞ்சமடைந்த நம் ராமானுஜன் திருவடிகளே தஞ்சம்

கைப்பொருள்கள் முன்னமே கைக்கொண்டார் காவிரி நீர்
செய்ப்புரள ஓடும் திருவரங்கச் செல்வனார்
எப்பொருட்கும் நின்று ஆர்க்கும் எய்தாது நான் மறையின்
சொற்பொருளாய் நின்றார் என் மெய்ப்பொருளும் கொண்டாரே.

காவேரி வர்த்ததாம் காலே காலே வர்ஷது வாஸவ:
ஸ்ரீரங்கநாதோ ஜயது ஸ்ரீரங்கஸ்ரீச்ச வர்த்ததாம்

ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:

உட்பொதிவு

1. ஸ்ரீவிஷ்ணு ஸஹஸ்ரநாமம் (ஸ்வாமி பராசரபட்டர் பாஷ்யம்).....3
2. ஸ்ரீபாஷ்யம்7
3. ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்9
4. ஸ்ரீவசனபூஷணம்.....14
5. திருவாய்மொழி (ஈடு வ்யாக்யானம்).....20
6. திருவிருத்தம்.....30

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீபராசரபட்டர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீவிஷ்ணு ஸஹஸ்ரநாம பாஷ்யம்

(பகுதி - 124)

751. அசல:

துரியோதனன் முதலான தீயவர்களால் அசைக்க இயலாதவன்.

752. சல:

தன்னைச் சரணம் அடைந்த பாண்டவர்கள் போன்றவர்களுக்காகத் தன்னுடைய ஸத்ய ஸங்கல்பத்தையும் கைவிடக்கூடியவன். மஹாபாரத யுத்தத்தில் ஆயுதம் எடுப்பதில்லை என்று ஸத்யம் செய்தபோதிலும், இவன் பாண்டவர்களைக் காப்பாற்றும் பொருட்டு, பீஷ்மர் முன்பாக சக்கரத்தை எடுத்தான் அல்லவோ? கீழே உள்ள வரிகளைக் காண்க:

- மஹாபாரதம் பீஷ்மபர்வம் - தமாத்தசக்ரம் ப்ரணதந்தமுச்சை: ருத்தம் மஹேந்த்ராவரஜம் ஸமீக்ஷ்ய ஸர்வாணி பூதாநி பும்சம் விநேது: சூஷ்யம் குருணாமிதி சிந்தயித்வா - மஹேந்த்ரனின் தம்பியான வாமனனாக அவதரித்த க்ருஷ்ணன், குசேஷத்ர யுத்தத்தில் கையில் சக்கரத்துடன் பீஷ்மரை நோக்கி ஓடினான். இதனைக் கண்ட அனைவரும் கௌரவர்களின் முடிவு ஏற்பட்டது என்றனர்.
- ஸ வாஸுதேவ: ப்ரக்ருஹீத சக்ர: ஸம்வர்த்தயிஷ்யந்நிவ ஜீவலோகம் அப்யுத்தபந் லோககுருபபாலே பூதாநி தக்ஷ்யந்நிவ தூமகேது: - அனைத்து

லோகங்களின் ஸர்வேச்வரனாகிய வாஸுதேவன் தன்னுடைய தேரில் இருந்து திருக்கரத்தில் சக்கரத்துடன் குதித்தான். அவன் பாண்டவர்களின் விரோதிகளான கௌரவ சேனையை முற்றிலுமாக அழித்துவிடுவது போன்று ஓடினான். அப்போது இந்த ப்ரபஞ்சத்தை அழித்துவிடக்கூடிய வால்நகஷத்ரம் போன்று அவன் விளங்கினான்.

753. அமாநீ

தன்னுடைய அடியார்களின் விஷயத்தில் சிறிதும் அஹங்காரம் இல்லாமல் உள்ளவன். இதனால்தான் அவன் சிறிதும் நாணம் இல்லாமல் தூது சென்றான் அல்லவோ?

754. மாநத:

அர்ஜுனனுக்குச் சாரதி என்னும் பெருமையையும், உக்ரஸேநர் மற்றும் யுதிஷ்டிரர் ஆகியோருக்கு இராஜ்யத்தை மீட்டுக் கொடுத்தவன் என்னும் பெருமையையும் அவர்களுக்கு அளித்தவன்.

755. மாந்ய:

இது போன்ற பக்தர்களுக்கு அடங்கி இருப்பதையே தனக்குப் பெருமை என்று எண்ணுபவன். ந ஸாரதே: ஸாத்வதகௌரவாணாம் க்ருத்தஸ்ய முச்யதே ரணேத்ய கச்சித் - மஹாபாரத யுத்தத்தில் அர்ஜுனனின் சாரதியாக உள்ள க்ருஷ்ணனை சீற்றம் கொள்ள வைத்தால் ஸாத்வதர்களும் கௌரவர்களும் தப்ப இயலாது.

756. லோகஸ்வாமீ

இப்படியாக உள்ள பல கார்யங்களைச் செய்தவன் யார் என்றால், லோகஸ்வாமியான இவனே ஆவான்.

757. த்ரிலோகத்ருக்

இப்படியாக மிகவும் உயர்ந்தவனாக விளங்குபவன், அதிநீசர்களுடனும் உள்ளது எப்படி என்றால் - மூன்று உலகத்தையும் தரிப்பதும் போஷிப்பதும் இவனே என்பதால் ஆகும்.

758. ஸுமேதா:

தன்னை எப்போதும் ஆராதிப்பவர்களிடம் பரிவாக இருக்கும் திருவுள்ளம் கொண்டவன்.

759. மேதஜ:

இதனால்தான், தேவகியானவள் தனக்குப் புத்ரன் வேண்டும் என்று நோர்த்த விரதமாகிய யஜ்ஞத்தில் அவதரித்தவன். கீழே உள்ள வரிகள் காண்க:

- ஸ்துதோஹம் யத் த்வயா பூர்வம் புத்ரார்த்திந்யா ததத்ய தே ஸபலம் தேவி ஸஞ்ஜாதம் ஜாதோஹம் யத் தவோதராத் - தாயே! நீ உனது புத்ரனாக நான் ஜனிக்க வேண்டும் என்ற காரணத்தால் என்னைப் புகழ்ந்தாய். உன்னுடைய ப்ரார்த்தனைகள் பலித்ததன் விளைவாக உன்னுடைய கர்ப்பத்தில் நான் வந்தேன்.
- ஸம்யகாராதிதேநோக்தம் யத் ப்ரஸந்நேந தே சுபே தத் க்ருதம் ஸபலம் தேவி - தாயே! நீ உன்னுடைய பூர்வத்தில், என்னைச் சரியான முறையில் ஆராதித்து வந்தாய். அதனால் மகிழ்ந்த நான் உன்னுடைய புத்ரனாகப் பிறப்பேன் என்று வாக்களித்தேன். அந்த வாக்கு இப்போது என்னால் நிறைவேற்றப்பட்டது.

760. தந்ய:

தேவகிக்குப் பிறந்தவன் என்னும் செல்வத்தை உடையவன்.

அழகியமணவாளன் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி பராசரபட்டர் திருவடிகளே தஞ்சம்

...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

பகவத் ராமானுஜர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீபாஷ்யம்

(பகுதி - 147)

எப்படி? ஏனெனில் ஜீவனைக் காட்டிலும் வேறான உயர்ந்த பரமாத்மா, தைத்திரீய உபநிஷத் (2-1) - தஸ்மாத்வா ஏதஸ்மாதாத்மந ஆகாச: ஸம்பூத: - இந்த ஆத்மாவிலிருந்து ஆகாயம் உருவானது - என்பது போன்ற வரிகள் மூலம், ஆகாயம் உள்ளிட்ட அனைத்திற்கும் காரணமாக உள்ளது என்று கூறப்பட்ட பரமாத்மா, அனைத்திற்கும் ஆத்மாவாக உள்ளான். இதன் மூலம் அந்தப் பரமாத்மாவைக் காட்டிலும் வேறுபட்டதாக உள்ள ஆகாயம் தொடங்கி அன்மயம் வரை உள்ள அனைத்தும் அவனுடைய சரீரமே என்றாகிறது. மேலும் ஸுபால உபநிஷத் (7-1) - யஸ்ய ப்ருதிவீ சரீரம் யஸ்யாப: சரீரம் யஸ்ய தேஜ: சரீரம் யஸ்ய வாயு சரீரம் யஸ்யாகாச: சரீரம் யஸ்யாக்ஷரம் சரீரம் யஸ்ய ம்ருத்யு: சரீரம் ஏவ ஸர்வ பூதாந்தராத்ம அபஹதபாப்மா திவ்யோதேவ ஏகோ நாராயண: - யாருக்குப் பூமி சரீரமோ, நீர் சரீரமோ, அக்னி சரீரமோ, வாயு சரீரமோ, ஆகாசம் சரீரமோ, அக்ஷரம் சரீரமோ, ம்ருத்யு சரீரமோ அவனே உயிர்களின் அந்தராத்மாவாக உள்ளவனும், தோஷமோ பாவமோ ஏதும் அற்றவனும், அனைத்திற்கு தேவனும் ஆகிய நாராயணன் ஆவான் - என்ற வரியின் மூலம் அனைத்தும் பரமாத்மாவின் சரீரங்களே என்று கூறப்பட்டது. ஆகவே தைத்திரீய உபநிஷத் (2-1) - தஸ்மாத்வா ஏதஸ்மாத் ஆத்மந: - அந்த ஆத்மாவிலிருந்து - என்று வரியின் மூலம் அன்மயமாக உள்ள ஆத்மாவையும் தனது சரீரமாகக் கொண்டவன் பரமாத்மா என்றாகிறது. அடுத்து ப்ராணமயம் குறித்துக் கூறும்போது தைத்திரீய உபநிஷத் (2-3-1) - தஸ்யைஷ ஏவ சரீரம் ஆத்மா ய: பூர்வஸ்ய - இதற்கு முன்பு உள்ளது போன்றே யாருக்குச் சரீரமாக இந்த ஆத்மா உள்ளதோ - என்று கூறியது. இதன் கருத்து என்னவென்றால், அன்மயமான ஆத்மாவை எந்தப் பரமாத்மா சரீரமாகக்

கொண்டானோ, யார் அன்னத்திற்கும் காரணபூதனோ, அதே பரமாத்மா ப்ராணமயத்தையும் தனது சரீரமாகக் கொண்டுள்ளான் என்று கருத்து. இதே போன்று மனோமயன், விஜ்ஞானமயன் முதலானவற்றுக்கும் கொள்ளவேண்டும். ஆனால் ஆனந்தமயனைக் குறிக்குப்போது தைத்திரீய உபநிஷத் (2-6-1) - ஏஷ ஏவ - அவன் மட்டுமே - என்று, அவனே தனக்கு ஆத்மாவாக வேறு யாரும் இல்லாமல் உள்ளான் என்று கூறியது காண்க. ஏன்? முன்பு கூறப்பட்டது போன்றே விஜ்ஞானமயத்தினையும் தனது சரீரமாகப் பரமாத்மா கொண்டுள்ளான் என்று முதலில் கொள்க; இவ்விதம் சொள்ளும்போது, விஜ்ஞானமயத்தினை யார் சரீரமாகக் கொண்டுள்ளானோ, அவனே ஆனந்தமயத்தையும் தனது சரீரமாகக் கொண்டுள்ளான் என்றாகிறது; இதன் மூலம் ஆனந்தமயன் என்று மீண்டும் மீண்டும் கூறப்பட்டவன், பரமாத்மாவாகிய தனக்குத் தானே ஆத்மாவாக உள்ளான் என்பதை உணரலாம். ஆக இவை அனைத்தாலும் உணர்த்தப்படுவது என்னவென்றால் - அவனைத் தவிர்ந்துள்ள சேதன மற்றும் அசேதனம் ஆகிய அனைத்தும் அவனுடைய சரீரங்கள் என்று தேறுகிறது. அவற்றைச் சரீரமாகக் கொண்ட இயற்கையான ஆத்மாவாக அவன் மட்டுமே உள்ளான். இதனால்தான் இப்படிப்பட்ட உயர்ந்த ப்ரஹ்மத்தைக் குறித்த இந்த சாஸ்த்ரமானது, "சாரீரகம்" எனப்பட்டது. இதன் மூலம் ஆனந்தமயமாக உள்ள ப்ரஹ்மமானது, விஜ்ஞானமயனாக உள்ள ஜீவாத்மாவைக் காட்டிலும் வேறுப்பட்டவன் என்றாகிறது.

தென்னரங்கன் திருவடிகளே சரணம்
தென்னரங்கன் செல்வம் முற்றும் திருத்தி வைத்த இராமாநுசன்
திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீவேதாந்த மஹாதேசிகன் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்

(பகுதி - 147)

அறிந்தே செய்யும் பாவங்களுக்கு ப்ரபந்நரும் ப்ராயச்சித்தம்
செய்யவேண்டும்

மூலம் -

அபயஸம்பலவே ஸத்ய: ப்ராயச்சித்தம் ஸமாசரேத்

ப்ராயசித்திரியம் ஸாத்ர யுத்பந: சரணம் வ்ரஜேத்

என்று சொல்லுகையாலே புத்திபூர்வோத்தராகத்தில் ஈச்வரனுக்கு நிக்ரஹஹேச்சை உதியாதென்னவொண்ணாது. ஸர்வசக்தியானவனுக்கு நிக்ரஹஹேச்சை பிறந்தால் சஷமை கொள்ளாதபோது பலஸித்தியில்லை என்னவும் ஒண்ணாது. ஈச்வரனுக்குப் ப்ரீத்யபாவமாத்ரம் பிறக்குமத்தனையென்றால் தனக்கு அத்தால்மேல் ஒரு ப்ரத்யவாயம் இல்லையாகில் புந: ப்ராயச்சித்தம் பண்ணவேண்டா. தனக்கும் ப்ரீத்யபாவம் பிறக்குமத்தனையென்றாலும் ப்ரத்யவாயம் ஸித்தமாயிற்று. அதிலும் கழிந்ததுக்கு ப்ராயச்சித்தம் வேண்டா. மேலும் அநுவ்ருத்தமாய் வரப்புகுகிற ப்ரீத்யபாவத்தைப் பற்ற ப்ராயச்சித்தமென்றால், இத்தோடு துல்ய யோகசேஷமதையாலே யதாஸம்பவம் ச்ருத்யாதி ஸித்தங்களான உபக்லேசங்களும் வரும் என்று பீதனாய் ப்ராயச்சித்தம் பண்ண ப்ராப்தம்.

விளக்கம் - லக்ஷ்மீதந்த்ரம் (17-91) - அபயஸம்பலவே ஸத்ய: ப்ராயச்சித்தம் ஸமாசரேத் ப்ராயசித்திரியம் ஸாத்ர யுத்பந: சரணம் வ்ரஜேத் - அபசாரங்கள்

உண்டானால் அதற்கான ப்ராயச்சித்தங்களைச் செய்தே தீரவேண்டும்; செய்யவேண்டிய ப்ராயச்சித்தம் ப்ரபத்தியே ஆகும் - என்றது காண்க. ஆக ப்ரபந்நன் ஒருவன் ப்ரபத்திக்குப் பின்னர் அபசாரங்கள் செய்தால், அவனைத் தண்டிக்கவேண்டும் என்று ஈச்வரனுக்கு ஆசை உண்டாகாது எனக் கொள்ளக்கூடாது. அனைத்து சக்தியும் கொண்ட ஈச்வரனுக்கு அவனைத் தண்டிக்க வேண்டும் என்னும் விருப்பம் உண்டானால், ப்ராயச்சித்தம் செய்யாதபோதும் அசம்பாவிதம் ஏதும் நிகழாது என்றும் கூறமுடியாது. இவ்விதம் செய்யப்படும் அபசாரங்கள் மூலமாக ஸர்வேச்வரனுக்கு ப்ரீதி மட்டுமே குறையும் என்று கூறினால், அத்தகைய ப்ரீதி குறைவு ஒருவனுக்கு எந்தவிதமான அசம்பாவிதத்தையும் உண்டாக்காது என்றால், எந்தவிதமான ப்ராயச்சித்தமும் செய்யவேண்டியதில்லை. மேலும், அபசாரம் காரணமாக ஈச்வரனுக்கு ப்ரீதி குறைவு உண்டாவது மட்டும் அல்லாமல், தனக்கும் ஈச்வரனிடம் ப்ரீதி குறைவு உண்டாதல் என்பது மட்டுமே அதிகபட்சமாக உண்டாகும் என்று கொள்ளும்போது, அந்த ப்ரீதி குறைவு என்னும் அசம்பாவிதத்தை ஒப்புக் கொள்ளவேண்டும். இப்படியாக ஏற்படும் ப்ரீதி குறைவு என்பது தற்காலிகமானது என்பதால் அதற்காக எந்தவிதமான ப்ராயச்சித்தமும் செய்யவேண்டியதில்லை. ப்ரீதி குறைவு என்பது தொடர்ந்தபடி இருக்கலாம் என்ற நிலையில் ப்ராயச்சித்தம் செய்யவேண்டும் என்று கூறலாம்; இதன் காரணம் ச்ருதிகளிலும் ஸ்ம்ருதிகளிலும், நித்ய நைமித்திக கர்மங்களை இயற்றாமல் போனால் கிட்டக்கூடிய அசம்பாவிதங்களை ஒத்த நிலையையே ப்ரீதி குறைவும் உண்டாக்கும் என்ற பயம் காரணமாகச் செய்தல் வேண்டும்.

மூலம் - ஆகையால் உபக்லேசங்களும், இங்குற்ற பகவதநுபவத்துக்குக் கரணாசக்திஞான ஸங்கோச துக்காதிகள் அடியாக வரும் விச்சேத ஸங்கோசங்களும், நியதாயுஸ்ஸுக்கள் அல்லாதார்க்கு ஆயுர்வ்ருத்தியாலே பரமபலத்துக்கு விளம்பமும் ப்ரஸங்கியாமைக்குப் புந: ப்ராபதநம் பண்ணுகிறது. இது வேண்டா என்பார்க்கும் நிஷித்தங்களை ச்ஷமிக்கிற ந்யாயத்தாலே இதுவும் ச்ஷமாவிஷயமாகையாலே இதுவே உசிதம். புத்தியூர்வோத்த ராகத்துக்கும் ஏற்கனவே ப்ரபத்தி பண்ணவொண்ணாதென்னுமிடமும், முன்பு கோலின பலமொழியப் பலாந்தரார்த்தமாகப் ப்ரபத்யந்தரம் பண்ணுகையில் விரோதம்

இல்லையென்னுமிடமும் முன்பே ஸமர்த்தித்தோம். இப்படி பகவதாஜ்ஞாஸித்தமான ஸதாசாராநுபாலநத்திலும் விரோதமில்லாமை கண்டுகொள்வது.

விளக்கம் – எனவே துக்கங்களாலும்; இந்தரியங்களின் வலிமை குறைதல், ஞானம் குறையத் தொடங்குதல் முதலான துக்கங்கள் காரணமாக பகவத் அனுபவத்திற்கு உண்டாகும் தடைகளும்; சராசரியாக வாழும் ஆயுளைக் காட்டிலும் அதிகமான உயிருடன் இருப்பதால் மோசடித்திற்கான காலதாமதம் ஆவதால் துக்கமும் – முதலானவை உண்டாகக்கூடாது என்றால் மீண்டும் ஒருமுறை செய்த தவறுகளுக்கான ப்ராயச்சித்தம் அவசியம் செய்தல்வேண்டும். இத்தகைய ப்ரபத்தி மீண்டும் தேவையில்லை என்று கூறுபவர்களுக்கும், தவறுகளைச் ஸர்வேச்வரன் பொறுத்துக்கொள்வான் என்று அவர்கள் கூறுவதால், இவ்விதம் ப்ராயச்சித்தம் செய்வதும் அதற்கான முயற்சிகளே என்பதால், ப்ராயச்சித்தமான ப்ரபத்தி பொருத்தமே ஆகும். தான் அறிந்துகொண்டே செய்யப்போகும் தவறுகளுக்காக முன்கூட்டியே ப்ராயச்சித்தமான ப்ரபத்தி செய்தல் என்பது பொருந்தாது என்றும், முன்னர் ப்ரபத்தி செய்தபோது ப்ரார்த்திக்காத பலனுக்காக மீண்டும் ஒருமுறை ப்ரபத்தி செய்வதில் தவறில்லை என்றும் முன்பே கூறப்பட்டது. ஆக ஸர்வேச்வரனின் ஆணைக்கு உட்பட்டு செய்யும் எந்தவிதமான கர்மங்களிலும், எந்தவிதமான தோஷமும் இல்லை என்று அறியவேண்டும்.

மூலம் –

ப்ரபந்நஸ்ய நிஷித்தைரபி அலேபமுபபாதயந்
யதாபிமத ஸத்வ்ருத்த நிஷ்டேப்ய: கிமஸூயதி

ஆஜ்ஞாதிலங்கநே யஸ்ய ரக்ஷகத்வம் ந பஜ்யதே
ஆஜ்ஞாநுபாலநே தஸ்ய கதம் ததுபருத்தயதே

ந சாசாரம் விநா கிஞ்சித் கைங்கர்யமுபபத்யதே
ந ஹி சௌசமுக்ருத்வைவ ஸமாராதநமர்ஹதி

ஆசாரப்ரபவோ தர்மோ தர்மஸ்ய ப்ரபுரஸ்யுத:
இதி பஞ்சமவேதே அபி ஸர்வசாஸ்த்ரார்த்த ஈரித:

ப்ரபத்தி ப்ரதிஸந்தாநம் ஆப்தைர்யதுபதிச்யதே
தத் ஸ்வாதிகார நியத ஹானோபாதாந ஸித்தயே

ப்ரதிஸந்தாநதோ ஹி ஸ்யாத் அதீபூர்வேஷ்வலேபதீ:
புத்திபூர்வேஷ்வபி புந: ப்ரபத்தேரேவ ஸங்க்ரஹ:

அதோ நிரபராதேந வர்திதவ்யம் க்ருதாத்மநா
அபராத ப்ரஸங்கே ச புந: ப்ரபதநம் சூஷமம்

விளக்கம் –

- ப்ரபந்நஸ்ய நிஷித்தைரபி அலேபமுபபாதயந் யதாபிமத ஸத்வ்ருத்த நிஷ்டேப்ய: கிமஸூயதி - ப்ரபந்நன் ஒருவன் சாஸ்த்ரங்களால் தடுக்கப்பட்டற்றைச் செய்தாலும் தோஷம் இல்லை என்று கூறுபவர்கள், பகவானால் விதிக்கப்பட்ட கர்மங்களைச் சரிவர செய்பவர்களைக் கண்டு ஏன் பொறாமை கொள்ளவேண்டும்?
- ஆஜ்ஞாதிலங்கநே யஸ்ய ரசஷகத்வம் ந பஜ்யதே ஆஜ்ஞாநுபாலநே தஸ்ய கதம் ததுபருத்தயதே - ஸர்வேச்வரனின் ஆணைகளை மீறி நடந்தாலும் அவன் நம்மைக் காப்பாற்றுவதிலிருந்து தவறுவதில்லை என்று கூறினால், அவனுடைய ஆணைகளை மதித்து நடப்பவர்களை அவன் காப்பாற்றாமல் இருக்கக்கூடும் என்று எவ்விதம் கூற முடியும்?
- ந சாசாரம் விநா கிஞ்சித் கைங்கர்யமுபபத்யதே ந ஹி செளசமுக்ருத்வைவ ஸமாராதநமர்ஹதி - ஆசாரம் இன்றிச் செய்யும் எந்தவிதமான கைங்கர்யமும் பொருந்தாது. ஒருவன் தன்னைத் தூய்மையாக வைத்துக்

கொள்ளவில்லை என்றால், அவன் ஸர்வேவரனை ஆராதிக்கத் தகுதி அற்றவன் ஆகிறான்.

- ஆசாரப்ரபவோ தர்மோ தர்மஸ்ய ப்ரபுரஸ்யுத: இதி பஞ்சமவேதே அபி ஸர்வசாஸ்த்ரார்த்த ஈரித: - “தர்மம் என்பது ஆசாரத்தால் உண்டாகிறது, அந்தத் தர்மத்தின் நாதனாக ஸர்வேச்வரன் உள்ளான்”, என்று ஐந்தாவது வேதமாக உள்ள மஹாபாரதம் அனைத்து சாஸ்த்ரங்களிலும் உள்ளவற்றை உரைத்தது.
- ப்ரபத்தி ப்ரதிஸந்தாநம் ஆப்தைர்யதுபதிச்யதே தத் ஸ்வாதிகார நியத ஹானோபாதாந ஸித்தயே - முன்பு செய்யப்பட்டதாகிய, நம்பத்தகுந்தவர்களால் உபதேசிக்கப்பட்ட ப்ரபத்தியைச் சிந்தித்தபடி இருத்தல் என்பது தன்னுடைய அதிகாரங்களுக்குட்பட்ட ப்ராயச்சித்தத்தைச் செய்யவும், அல்லாதவற்றை விடுவதற்குமே ஆகும்.
- ப்ரதிஸந்தாநதோ ஹி ஸ்யாத் அதீபூர்வேஷ்வலேபதீ: புத்திபூர்வேஷ்வபி புந: ப்ரபத்தேரேவ ஸங்க்ரஹ: - ப்ரபத்தியைச் சிந்திப்பதன் மூலம் அறியாமல் செய்யும் தவறுகள் ஒட்டாது என்னும் எண்ணமும், அறிந்துகொண்டே செய்யும் பாவங்களுக்கான ப்ராயச்சித்தம் மீண்டும் ப்ரபத்தியே ஆகிறது என்னும் எண்ணமும் உண்டாகிறது.
- அதோ நிரபராதேந வர்திதவ்யம் க்ருதாத்மநா அபராத ப்ரஸங்கே ச புந: ப்ரபதநம் சுகமம் - ஆகவே புத்தியுள்ள ஒருவன் எந்தவிதமான அபசாரங்களும் செய்யாமல் இருத்தல் வேண்டும். அபசாரங்கள் உண்டானால் மீண்டும் ப்ரபத்தி செய்து கொள்வதே சிறந்தது.

தூப்புல் பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி பிள்ளை லோகாசார்யர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீவசனபூஷணம்

இதற்கு ஸ்வாமி மணவாள மாமுனிகள் அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்
(பகுதி - 103)

349. இவனுக்கு சரீராவஸாநத்தளவும் ஆசார்ய விஷயத்தில் “என்னைத் தீமனம் கெடுத்தாய்”, “மருவித்தொழும் மனமே தந்தாய்” என்று உபகார ஸ்ம்ருதி நடக்கவேணும்.

அவதாரிகை - ஆக, இப்படி ஆசார்ய ப்ரீத்யர்த்தமாகச் செய்யவேண்டுமவையும், தவிர வேண்டுமவையு மருளிச்செய்தாராய் நின்றார் கீழ்; இன்னமு மிவனுக் கபேஷிதமா யிருப்பதொன்றை அருளிச்செய்கிறார் மேல் இவனுக்கு என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - இப்படியாக ஆசார்யனின் மனமகிழ்வின் பொருட்டுச் செய்ய வேண்டியதையும், தவிர்க்க வேண்டியதையும் இதுவரை அருளிச்செய்தார். மேலும் இந்த அதிகாரிக்கு அவசியமாக இருக்கவேண்டியதொன்றை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, இவ்வதிகாரிக்கு, சரீரத்தோடிருக்குங் காலமித்தனையும் மஹோபகாரகனான வாசார்யன் பக்கலில், என்னுடைய தீயமனஸ்ஸைப் போக்கினாய், அநந்ய ப்ரயோஜநமாக வநுகூல வ்ருத்திளைப் பண்ணும் மநஸ்ஸைத் தந்தாய் என்று உபகார ஸ்ம்ருதி யநுவர்த்திக்க வேணும்.

விளக்கம் - இந்த அதிகாரியின் சரீரம் இந்த உலகிலிருந்து மறையும் காலம் முடிய தனக்கு உபகாரம் செய்த ஆசார்யனிடம், “எனது தீய மனத்தைப் போக்கினாய்.

வேறு எந்தப் பலனையும் எதிர்பாராமல் அநுகூலமான கைங்கர்யங்களைச் செய்யும் மனம் அளித்தாய்”, என்று செய்ந்நன்றியுடன் இருந்தல் வேண்டும்.

350. மநஸ்ஸுக்குத் தீமையாவது ஸ்வகுணத்தையும் பகவத் பாகவத தோஷத்தையும் நினைக்கை.

அவதாரிகை - மநஸ்ஸுக்குத் தீமையாவ தேதென்னு மாகாங்சைஷயிலே யருளிச் செய்கிறார் மேல் (மநஸ்ஸுக்கு) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - “மனத்துக்குத் தீமை என்ன?” என்று சந்தேகத்திற்கு விடை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (ஸ்வகுணத்தை நினைக்கையாவது) - சமதமாத் யாத்ம குணங்கள் தனக்குண்டானாலும் “நிறைவொன்றுமில்லேன்”, “நலந்தா னொன்றுமில்லேன்” என்கிறபடியே - நமக்கோ ராத்மகுணமுமில்லை என்று தன் வெறுமையை யநுஸந்திக்க வேண்டியிருக்க, இவையெல்லாம் நமக்கிப்போதுண்டென்று தனக்குண்டான ஸ்தகுணங்களைப் போரப்பொலிய நினைக்கை. (பகவானுடைய தோஷத்தை நினைக்கையாவது), தனக்குப் பரதந்த்ரமான இவ்வாத்ம வஸ்துவைத் தன்னுபேசையாலே அநாதிகாலம் கர்மத்தை வ்யாஜமாக்கிக் கைவிட்டிருந்தவன், அவ்வளவு மன்றிக்கே நிர்தயரைப்போலே யதாகர்ம பலதாயியாய் நிரயங்களிலே தள்ளி யறுத்தறுத்துத் தீத்துமவன் கைக்கொண்டாலும் நிரங்குச ஸ்வதந்த்ரனாகையாலே இன்னபோதின்படி செய்யும் என்று விச்வஸிக்கவொண்ணாதவன் என்றாப்போலேவும், க்ருஷ்ணாவதாரத்தில் ஸ்வைர விஹாரங்களையிட்டு தர்ம ஸம்ஸ்தாபநம் பண்ணப் பிறந்தவனுக்கு இங்ஙன் செய்கை முறைமையா யிருந்ததில்லையீ என்றாப்போலவும் நினைக்கை. அல்லது, ஸமஸ்த கல்யாண குணாத்மகமான விஷயத்தில் நினைக்கலாவதொரு தோஷமில்லையிறே. இனி, (பாகவத தோஷத்தை நினைக்கையாவது), திருமேனியோடே இருக்கையாலே மேலேழத் தோற்றுகிற வாகாரங்களையிட்டு, ப்ரக்ருதிவச்யர், அஹங்காரக்ரஸ்தரர் என்றாப்போலே நினைக்கை. ஆக, இது ஸ்வகுணத்தையும் பகவத் பாகவத தோஷத்தையும் நினைக்கையாவது.

விளக்கம் - (ஸ்வகுணத்தை நினைக்கையாவது) - புலன் அடக்கம் போன்ற ஆத்மகுணங்கள் தன்னிடம் உள்ளபோதிலும், திருவாய்மொழி (3-3-4) - நிறைவொன்றுமில்லேன் - என்றும், பெரியதிருமொழி (1-9-4) - நலந்தானொன்றுமில்லேன் - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப, நமக்கு எந்தவிதமான ஆத்மகுணங்களும் இல்லையே என்று தனது வெறுமையை எண்ணியபடி இருக்கவேண்டும்; இதனை விடுத்து, “இவை அனைத்தும் நமக்கு உண்டு” என்று தன்னிடம் உள்ள ஸ்வகுணங்களை மிகுதியாகச் சிந்தித்தல் ஆகும். (பகவானுடைய தோஷத்தை நினைக்கையாவது) - ஸர்வேச்வரனாகிய தனக்கு உடைமையான இந்த ஜீவாத்மாவை எல்லையற்ற காலமாகத் தொடர்ந்தபடி உள்ள கர்மங்களைக் காரணம் காண்பித்துக் கைவிட்டிருந்தவன்; அது மட்டுமே அல்லாமல் சிறிதும் கருணை இல்லாதவர் போன்று அந்தக் கர்மங்களின் பலனாக உள்ள நரகங்கள் போன்றவற்றில் தள்ளி நம்மைத் துன்பம் அடையும்படிச் செய்தவன்; இப்படிப்பட்ட அவன் கைக்கொண்டாலும், எல்லையற்ற சுதந்திரம் உள்ளவன் என்பதால், “இன்ன சமயத்தில் இதனைச் செய்வான்” என்று நம்ப இயலாதபடி உள்ளவன் என்பது போன்று சிந்தித்தல்; க்ருஷ்ணாவதாரத்தில் தனது விருப்பப்படி பல செயல்களைச் செய்தது கண்டு, “தர்மத்தை நிலை நாட்ட வந்து அவதரித்தவன், இவ்விதம் செய்வது முறையாகுமோ”, என்று சிந்தித்தல் - போன்றவை ஆகும். இவ்விதம் அல்லாமல், அனைத்து கல்யாணகுணங்களுக்கும் இருப்பிடமாக உள்ள ஸர்வேச்வரன் விஷயத்தில் சிந்திக்கக்கூட ஒரு தோஷமும் இல்லை அல்லவோ? (பாகவத தோஷத்தை நினைக்கையாவது) - திருமேனியுடன் உள்ளதால் மேலெழ நோக்கும்போது தென்படும் தன்மைகள் மூலமாக, “இவர்களும் (நம்போன்று) இந்த உலகின் வசப்பட்டவர்கள், அஹங்காரம் போன்றவற்றில் ஈடுபாடு உள்ளவர்கள்”, என்று எண்ணுதல் ஆகும். இதுவே தனது குணத்தையும், பகவத் பாகவத தோஷத்தையும் சிந்திப்பது ஆகும்.

351. தோஷம் நினையாதொழிகிறது குணம்போலே யுண்டாயிருக்கவன்று, இல்லாமையாலே.

அவதாரிகை – ஆனால், தனக்குச் சில குணமுண்டாயிருக்க அது நினைக்கலாகா தென்கிறாப்போலே, அத்தலைக்கும் சில தோஷமுண்டாயிருக்க நினைக்கலாகா தென்கிறதோ வென்ன அருளிச்செய்கிறார்.

விளக்கம் - இவ்விதம் கொள்ளும்போது, தன்னிடம் உள்ள சில குணங்களை நினைத்தல் கூடாது என்பது போன்று, பகவான் மற்றும் பக்தர்களிடம் உள்ள சில தோஷங்களை எண்ணக்கூடாது என்று கூறப்பட்டதோ என்று சந்தேகத்திற்கு விடை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, பகவத் பாகவத விஷயங்களில் தோஷம் நினையாதொழிகிறது, தனக்கு குணமுண்டாயிருக்க அது நினையாதொழிகிறாப்போலே, உண்டாயிருக்க நினையாதொழிகிறதன்று; முதலிலே இவ்விஷயங்களில் அதில்லாமையாலே யென்கை. எங்ஙனையென்னில்? ஸர்வமுத்தி ப்ரஸங்கம் வராதபடி தானிட்ட கட்டளையிலே அங்கீகரிக்கக்காக, “ஒன்றி யொன்றி யுலகம் படைத்தான்” என்றும், “எதிர் சூழல்புக்கு” என்றும் சொல்லுகிறபடியே, ஸகலாத்மாக்களுடையவு முஜ்ஜீவநத்துக்கு ஸ்ருஷ்ட்யவதாராதிகளாலே க்ருஷி பண்ணிக்கொண்டு போருகையாலே, அநாதிகால முபேசஷகனாய்க் கைவிட்டிருந்தா னென்னவொண்ணாது; நிர்தயரைப்போலே கர்மாநுகுணமாக தண்டிக்கிறதும், மண் தின்ற ப்ரஜையை நாக்கிலே குறியிட்டு அஞ்சப் பண்ணும் மாதாவைபோலே ஹிதபரனாய்ச் செய்கையாலே உஜ்ஜீவநத்துக் குடலாமித்தனை; நிரங்குச ஸ்வாதந்தர்யம் பூர்வம் பந்தஹேதுவாய்ப் போந்ததேயாகிலும், க்ருபா பரதந்த்ரனாய் அங்கீகரித்த பின்பு, நித்யஸம்ஸாரியை நித்யஸூரிகளோடு ஸமாந போகபாகியாக்குமளவில் நிவாரகரற்ச் செய்கைக்குறுப்பா மித்தன்னை ஆகையாலே, ச்லாக்யமாமித்தனை; க்ருஷ்ணாவதாரத்தில் ஸ்வைர விஹார “யதி மே ப்ரஹ்மசர்யம் ஸ்யாத்” என்கிறபடியே தனக்கிந்த போகத்தி லொட்டில்லாமையை வெளியிடு கைக்காகவும், “கோப்ய: காமாத்” என்கிறபடியே அவ்வழியாலே யவர்களைத் தன்பக்கல் ப்ரவணராக்கி உத்தரிப்பிக்கைக்காகவும் செய்ததாய்கையாலே, குணமித்தனையல்லது குற்றமன்று. இனி பாகவதர்களும், “குற்றமின்றிக் குணம் பெருக்கி” என்கிறபடியே, நிர்தோஷராய் நிரவதிககுணரா யிருக்கையாலே,

உள்ளூற வாராய்ந்து பார்த்தால், அவர்கள் பக்கலிலுங் காணலாவதொரு தோஷமில்லையிறே. மற்றுமிப்புடைகளிலே பகவத் பாகவத விஷயங்களில் தோஷங்கள் தோற்றிற்றாகில் பரிஹாரங்கள் கண்டுகொள்வது. இத்தையெல்லாம் திருவுள்ளம் பற்றியாய்த்து (இல்லாமையாலே) என்றிவ ரருளிச்செய்தது.

விளக்கம் - ஸர்வேச்வரன் விஷயத்திலும், பாகவதர்கள் விஷயத்திலும் உள்ள தோஷங்களை எண்ணிப் பார்த்தல் தவிர்க்கவேண்டும் என்பது, தனக்கு ஆத்மகுணங்கள் உள்ளபோதிலும் அவற்றை எண்ணிப் பார்த்தல் கூடாது என்பது போன்று, அவர்களிடம் தோஷம் உள்ளதைச் சிந்திக்கக்கூடாது என்பது அல்ல; அவை தோஷங்களே அல்ல என்பதால் சிந்திக்கக்கூடாது என்று கருத்து. எப்படி? எல்லாரும் மோஷும் பெறும் தகுதி உடையவர்கள் என்ற தன்மை உண்டாகாதபடி, தான் இட்ட ஆணையால் உலகம் நடக்கவேண்டும் என்பதற்காக, திருவாய்மொழி (3-9-10) - ஒன்றி யொன்றி யுலகம் படைத்தான் - என்றும், திருவாய்மொழி (2-7-6) - எதிர் சூழல்புக்கு - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப, அனைத்து ஆத்மாக்களையும் அவை உய்வு பெறும் பொருட்டு படைத்தலும், அவதாரங்கள் மூலம் அவற்றைக் காத்தபடி இருத்தலும் செய்வதால், எல்லையற்ற காலம் நம்மை அலட்சியம் செய்து கைவிட்டான் என்று எண்ண இயலாது. கருணை இல்லாதவர்கள் போன்று நம்முடைய கர்மபலன்களுக்கு ஏற்றபடி தண்டிப்பது எதற்கு; மண்ணைத் தின்ற குழந்தையின் நாக்கைக் கிள்ளி அதனைப் பயம் கொள்ள வைக்கும் தாய் போன்று, நமது நன்மையைக் கருத்தில் கொண்டே அது போன்று செய்வதால், அந்தச் செயல் நாம் கரையேறும் பொருட்டே ஆகும். எல்லையற்ற ஸ்வதந்தர்ம காரணமாக நம்மைச் ஸம்ஸாரத்தில் கட்டி வைக்கக் காரணமாக இருந்தபோதிலும், நம்மைக் கருணையுடன் அங்கீகரித்து ஏற்றுக் கொண்ட பின்னர், எல்லையற்ற காலமாகப் பிறப்பு இறப்பு என்றுள்ள ஸம்ஸாரத்தில் உழன்றபடி உள்ள நம்மை, நித்யஸூரிகளுக்குச் சமமான நித்யகைங்கர்யம் அளித்து ஆளாக்கும்போது, அதனைத் தடுக்க யாரும் இல்லாதபடி செய்வதற்குக் காரணமாக உள்ளதால் நன்மையே ஆகும். க்ருஷ்ணா வதாரத்தில் தனது விருப்பத்தின்படி செய்த செய்கைகள் - யதி மே ப்ரஹ்மசர்யம் ஸ்யாத் - நான் ப்ரம்மச்சாரியாக இருந்தால் அச்வத்தாமனின் அஸ்தரத்தால் விழுந்த இந்த பரீக்ஷைத் எழவேண்டும் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப கோபிகைகளுடன் உள்ள இன்பத்தில் பற்றுதல் இல்லாமையை

வெளியிடுவதற்காகவும், ஸ்ரீமத்பாகவதம் - கோப்ய: காமாத் - கோபிகைகள் காமத்தினால் மோசடி அடைந்தார்கள் - என்பதற்கு ஏற்ப அந்த மார்க்கம் மூலமாக அவர்களைத் தன்னிடம் அன்புடையவர்களாகச் செய்து கரை ஏற்றவும் என்பதற்காகச் செய்தான்; ஆகவே அவனுடைய செயல்கள் அனைத்தும் நன்மையே அல்லாமல், தோஷம் இல்லை. பாகவதர்களும், பெரியாழ்வார் திருமொழி (4-4-2) - குற்றமின்றிக் குணம் பெருக்கி - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, குற்றம் இல்லாதவர்களாக எல்லையற்ற குணங்கள் கொண்டவர்களாக உள்ளதால், நன்கு ஆராய்ந்து பார்த்தால் அவர்களிடம் எந்தவிதமான குற்றமும் இல்லை என்று உள்ளவர் ஆவார். இதே போன்று பகவத் பாகவத் விஷயங்களில் குற்றங்கள் உண்டு என்று தோன்றினாலும், அவற்றைத் தகுந்த ஆதாரம் மூலம் நீக்கிக்கொள்ளும் விதம் அறிந்து, அந்தச் சந்தேகங்களை போக்கிக் கொள்ளவேண்டும். இவை அனைத்தையும் திருவுள்ளம் பற்றியே இந்தச் சூர்ணையில், “இல்லாமையாலே” என்று அருளிச்செய்தார்.

ஸ்வாமி பிள்ளை லோகாசார்யர் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி மணவாள மாமுனிகள் திருவடிகளே சரணம்

.....தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ப்ரபந்நஜந கூடஸ்தரான ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் அருளிச் செய்த

திருவாய்மொழி

இதற்கு ஸ்வாமி வடக்குத் திருவீதிப் பிள்ளை அருளிச் செய்த
முப்பத்தாறாயிரப்படி என்னும் ஈடு வ்யாக்யானம்
மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்
(பகுதி - 113)

2-2-1 திண்ணம் வீடு முதல் முழுதுமாய்

எண்ணின் மீதியன் எம்பெருமான்

மண்ணும் விண்ணு மெல்லாமுடனுண்ட நம்

கண்ணன் கண்ணல்லது இல்லையோர் கண்ணே

பொருள் - எப்போதும் அழியாததும், மேன்மை உடையதுமாகிய பரமபதம் முதலான அனைத்துவிதமான பலன்களுக்கும் அதிபதியாகவும், எல்லையில்லாத நல்ல ஸ்வபாவம் உள்ளவனும், அந்தக் குணங்கள் மூலம் என்னை அடிமை கொண்டவனும், இந்தப் பூமி மற்றும் ஆகாயம் முதலான அனைத்தையும் ஒன்று விடாமல் உண்டு, தனது வயிற்றில் வயிற்றில் வைத்தவனும், நமது க்ருஷ்ணனாக அவதரித்துத் தன்னை அளித்தவனும் ஆகிய ஸர்வேச்வரனே இந்த ஜகத்தின் நிர்வாஹகன், வேறு யாரும் இல்லை.

அவதாரிகை - இத்திருவாய்மொழியில் சொல்லுகிற பரத்வத்தை ஸங்க்ரஹேண அருளிச் செய்கிறார்.

விளக்கம் - இந்தத் திருவாய்மொழியில் தான் சொல்லப் போகிற பரத்வம் குறித்து தொகுத்து அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (திண்ணன்வீடு முதல் முழுதுமாய்) திண்ணன் என்றது - திண்ணம் என்றபடி; அதாவது - த்ருடமென்றபடி. த்ருடமான வீடு என்று நித்யவியூதிக்கு விசேஷணமாய், தார்ட்யமாவது - ஆவிர்ப்பாவ திரோபாவ ஜந்ம நாச விகல்பங்கள் என்னுமவையில்லாமையாலே கர்மநிபந்தநமாக வரும் அழிவில்லை என்கை. ஐச்சமாக வரும் விகாரங்களுண்டு; ஆனால் தோஷாயவுமன்று; அது அழிவாயும் தோற்றாதிநே; ஏதேனுமாக ஸம்ஸாரவியூதியிற்போலே கர்மநிபந்தநமாக வரும்வை இல்லை என்கை. திண்ணிதான நித்யவியூதி தொடக்கமான எல்லா வியூதியையுமுடையனாய்; அன்றியே, “திண்ணம்” என்கிற இத்தை விட்டுவைத்து, “வீடு முதல் முழுதுமாய்” - மோக்ஷ ப்ரப்ருத் யசேஷ புருஷார்த்த ப்ரதனாய் என்னவுமாம்.

விளக்கம் - (திண்ணன்வீடு முதல் முழுதுமாய்) - “திண்ணன்” என்பதை “திண்ணம்” என்று கொள்க; “மனக்கள் உழறி வரும்” என்ற இலக்கண விதியை இங்கு கொள்ளவேண்டும். திண்ணம் என்றால் உறுதியான அல்லது திடமான என்று பொருள். அதாவது திடமான வீடு என்பது பரமபதத்திற்கு விசேஷணமாக உரைக்கப்பட்டது. ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணம் - ஆவிர்ப்பாவ திரோபாவ ஜந்ம நாச விகல்பவத் - தோன்றுதல், மறைதல், உண்டாகுதல், அழிதல் போன்றவை அற்ற - என்பது காண்க. இது போன்ற மாற்றங்கள் இல்லாத காரணத்தால், கர்மத்தின் மூலம் ஏற்படும் அழிவு இல்லை என்று கருத்து. ஆவிர்ப்பாவ திரோபாவங்கள் என்பது ஸமஷ்டிஸ்ருஷ்டி மற்றும் ஸமஷ்டிஸம்ஹாரம் ஆகும். ஜந்ம நாசம் என்பது நிகழ்காலத்தில் ஏற்படும் உற்பத்தி மற்றும் அழிவு ஆகும். ஆவிர்ப்பாவம் - தோன்றுதல், திரோபாவம் - மறைதல். ஆனால் விமானம், கோபுரம், மண்டபம் என்று மாறுதலுக்குட்பட்டவைகள் பரமபதத்திலும் உள்ளது அல்லவோ என்று கேட்கலாம்; அவை இச்சை காரணமாக ஏற்படுவதால் தோஷம் அல்ல; மணல் வீட்டை விளையாடும் காரணமாகக் கட்டிய பின்னர் அழித்தால், அது அழிவு என்று கூறப்படுவதில்லை. எப்படிக் கொண்டாலும் அவை ஸம்ஸார உலகில் உள்ளது போன்று கர்மம் காரணமாக ஏற்பட்டதில்லை என்பதால், உறுதியானது என்றார். இப்படியாகத் திடமாக உள்ள பரமபதம் தொடக்கமாக அனைத்துவிதமான செல்வங்களும் கொண்டவன்; இவ்விதம் கொள்ளும்போது “முழுதுமாய்” என்பது லீலாவியூதியைக் குறிக்கிறது. அல்லது “வீடு முதல் முழுதுமாய்” - மோக்ஷம்

தொடங்கியுள்ள கைவல்யம், ஐச்வர்யம் முதலான அனைத்து விதமான புருஷார்த்தங்களையும் அளிப்பவன் என்று கொள்ளலாம்; இவ்விதம் கொண்டால் அவனுடைய உதார குணத்தை உணர்த்துவதாகிறது; இது அவனுடைய மற்ற அனைத்து குணங்களுக்கும் எடுத்துக்காட்டு ஆகும்; அதாவது ஸமஸ்த கல்யாண குணங்கள் உள்ளவன்.

வ்யாக்யானம் - (எண்ணின் மீதியன்) அஸங்க்யேயமான கல்யாணகுணத்தையுடையவன், கீழ் விபூதிபரமானபோது, “எண்ணின் மீதியன்” என்றது குணபரமாகிறது; கீழ் குண பரமானபோது “எண்ணின் மீதியன்” என்றவிடம் விபூதிபரமாகிறது. “வீடு முதல் முழுதுமாய்” என்றபோது மோக்ஷப்ரதத்வத்தையே நினைத்ததாகில், “எண்ணின் மீதியன்” என்றவிடம் அநுக்தமான குணங்களைச் சொல்லுகிறது. “எண்ணின் மீதியன்” என்றவிடம் எண்ணுக்கு மேலாயுள்ளான் என்றபடி; குணங்களாலேயாதல், விபூதியாலேயாதல் வந்து அபரிச்சேத்ய ஸ்வபாவத்தைச் சொல்லுகிறது. (எம்பெருமான்) குணவிபூதிகளை யுடையனாயிருக்கிற இருப்பைக் காட்டி என்னை எழுதிக்கொண்டவன்.

விளக்கம் - (எண்ணின் மீதியன்) - எண்ணற்ற திருக்கல்யாண குணங்கள் கொண்டவன். “திண்ணன் வீடு முதல் முழுதுமாய்” என்பது பரமபதம் தொடக்கமாகப் பல விபூதிகளையும் உள்ளவன் என்று பொருள் கொள்ளப்பட்டால், “எண்ணின் மீதியன்” என்பது அனைத்து கல்யாணகுணங்களும் உள்ளவன் என்றாகிறது. “திண்ணன் வீடு” என்பது மோக்ஷம் தொடக்கமாக உள்ள பல புருஷார்த்தங்களையும் அளிக்கும் உதார குணத்தைக் குறித்தால், “எண்ணின் மீதியன்” என்பது பரமபதம் தொடக்கமாகப் பல விபூதிகளை உள்ளவன் என்றாகிறது. “வீடு முதல் முழுவதுமாய்” என்னும்போது மோக்ஷம் முதலானவற்றைக் கூறுவதாகக் கொண்டால், “எண்ணின்” என்பது குணங்களை உரைப்பதாகிறது; “எண்ணில்” என்றால் எண்களுக்கும் அதிகமாக உள்ளான் என்று கருத்து; அதாவது, குணங்கள் என்றாலும், விபூதிகள் என்றாலும் அளவிட இயலாமல் உள்ள ஸ்வபாவத்தைக் கூறுகிறது. (எம்பெருமான்) - குணங்களையும்

விபூதிகளையும் உடையவனாக இருக்கின்ற தன்மையைக் காண்பித்து என்னைத் தனக்கேயாக எழுதிக்கொண்டவன்.

வ்யாக்யானம் - (மண்ணும் இத்யாதி) இப்படி இவற்றையுடையனாய், உடைமை நோவுபட விட்டிருக்கையன்றிக்கே ப்ரளயாபத்திலே வயிற்றிலே வைத்து நோக்கும் என்கிறார். பூம்யந்தரிஷாதிகளை வெள்ளங்கொள்ளப்புக, எடுத்து வயிற்றிலே வைக்கிறவிடத்தில் ஒன்றும் பிரிகதிர்ப்படாமே, ஏககாலத்தில் வைத்து ரக்ஷித்த நம் கண்ணன். (உடனுண்ட) ரக்ஷணம் அவனுக்கு தாரகமாகையாலே “உண்ட” என்கிறது. இல்லையாகில், “காக்கும்” என்ன அமையும். க்ருஷ்ணனோ பின்னை ஜகத்தை விழுங்கினான்? என்னில்; ஆம், க்ருஷ்ணனே; “அங்காந்திட வையமேழும் கண்டாளிறே யசோதை; ஆகையாலே, ஸர்வரக்ஷகனான க்ருஷ்ணனே ஜகத்துக்கு த்ருஷ்டி; “க்ருஷ்ண ஏவ ஹி லோகாநாமுத்பத்திரபி சாப்யய: க்ருஷ்ணஸ்ய ஹி க்ருதே” என்கிற ப்ரமாண ப்ரஸித்தியிருக்கிறபடி.

விளக்கம் - (மண்ணும் இத்யாதி) - இவ்விதம் இவை அனைத்திற்கும் சொந்தக்காரனாக உள்ளதால், தனக்குச் சொந்தமான பொருள்கள் துன்பப்படக்கூடாது என்பதற்காக, ப்ரளயத்தின்போது அவை அனைத்தையும் எடுத்துத் தனது திருவயிற்றில் வைத்துக் கொண்டான். பூமியையும் விண்ணுலகையும் ப்ரளய நீர் சூழ, அவற்றைத் தனது வயிற்றில் ஒன்றாக வைத்துக்கொண்டான்; அவை ஏதும் தப்பிவிடாதபடி, கலந்துவிடாதபடி ஒரே காலத்தில் எடுத்து தனது வயிற்றில் வைத்துக் காத்த நம்முடைய க்ருஷ்ணன். (உடனுண்ட) - மற்றவைகளை ரக்ஷிப்பது என்பதே அவனைத் தரிக்க வைப்பதாக உள்ளதால், இங்கு “உண்ட” என்கிறார்; அதாவது உணவு உண்டால் மட்டுமே அல்லவோ ஒருவன் வாழ இயலும்; இந்தக் கருத்து இல்லையென்றால் இங்கு “உடன் காக்கும்” என்று கூறியிருப்பார் அல்லவோ? ஆனால் இந்த உலகத்தை விழுங்கியது க்ருஷ்ணனோ என்று கேட்கலாம். ஆம், பெரியாழ்வார் திருவாய்மொழி (1-1-6) - அங்காந்திட வையமேழும் கண்டாள் - என்றது காண்க. எனவே அனைத்தையும் காப்பவனாகிய க்ருஷ்ணனே, இந்த உலகின் கண் ஆகிறான். மஹாபாரதம் பீஷ்மபர்வம் - க்ருஷ்ண ஏவ ஹி லோகாநாமுத்பத்திரபி சாப்யய: க்ருஷ்ணஸ்ய ஹி க்ருதே - உலகின் தோற்றம் க்ருஷ்ணனே; அனைத்தும்

அவனுக்காகவே உள்ளன; இது ப்ரஸித்தம் - என்று ராஜஸூய யாகத்தில் உரைத்தது காண்க.

வ்யாக்யானம் - (அல்லது இல்லை ஓர் கண்ணே) இவ்வர்த்தத்தையொழிய சப்தத்தைக் கொண்டுபோய், “பீலிக்கண்” என்று வ்யவஹரியா நின்றதிறே; அதுக்கும் கூசவேண்டும் படியிருக்கும். மாலைக் கண்ணென்றிருப்பார்க்கு அல்லாதது எல்லாம் மாலைக்கண்ணாய்த் தோற்றுமிறே. இது திண்ணம் - த்ருடம். “ஸத்யம் ஸத்யம்” என்னுமாபோலே. “நம் கண்ணன் கண்” என்கையாலே அந்வயத்தாலே பரத்வம் சொன்னார். “அல்லது இல்லை” என்கையாலே வ்யதிரேகத்தாலே பரத்வம் சொன்னார்.

விளக்கம் - (அல்லது இல்லை ஓர் கண்ணே) - இங்கு “கண்” என்ற பதம் ரக்ஷகத்தைக் குறிக்கும்; அவன் அல்லாமல் காப்பாற்றுபவர்கள் வேறு யாரும் இல்லை. இப்படியாகக் கொள்ளப்படவேண்டிய பொருள் அல்லாமல், “கண்” என்ற பதத்தை “பீலிக்கண்” என்று உரைப்பவரும் உண்டு; பீலிக்கண் என்றால் மயில்தோகையில் உள்ள கண்கள். ஆனால் ஒரு சிலர், இந்த உலகில் மற்ற தேவர்களையும் ரக்ஷகம் செய்பவர்களாகக் கொண்டுள்ளார்களே எனலாம்; அதாவது மாலைக்கண் உள்ளவர்களுக்கு மற்ற ஏதும் மாலையில் இல்லாததாகத் தோன்றுவது போலாகும். இதன் பொருள் என்ன? “மாலையில் உள்ளவர்களுக்கு” என்றால் “ஸர்வேச்வரன் மட்டுமே ரக்ஷகன் என்பவர்களுக்கு”; இவர்களுக்கு “மாலைக்கண் போன்று தோன்றும்” என்றால் மாலைக்கண் உள்ளவர்களுக்கு இரவில் உள்ள பதார்த்தங்கள் எவ்விதம் தென்படாமல் உள்ளனவோ அது போன்று மற்ற தேவர்கள் ரக்ஷகம் அல்ல என்றே புலப்படும். இது திண்ணம் - இது உறுதி. இதிஹாஸிகபௌராணிகர் - ஸத்யம் ஸத்யம் புநஸ்ஸத்யம் உத்த்ருத்யே புஜம் உச்யதே வேதசாஸ்த்ராத் பரம் நாஸ்தி ந தைவம் கேசவாத் பரம் - ஸத்யம், ஸத்யம், மீண்டும் ஸத்யம், எனது கைகளை உயர்த்தியபடிக் கூறுகிறேன்; வேதங்களைக் காட்டிலும் உயர்ந்த சாஸ்த்ரன் வேறு இல்லை, கேசவனைக் காட்டிலும் உயர்ந்த தெய்வம் வேறு இல்லை - என்றது காண்க. “கண்” என்று கூறாமல் “ஓர் கண்” என்று ஏன் கூறவேண்டும்? ஒரு நிர்வாஹகன் மட்டுமே என்று

உணர்த்தவே உரைக்கிறார். “அல்லது இல்லை” என்பதன் மூலம் மறைமுகமாக வேறு பரத்வம் இல்லை என்கிறார்.

2-2-2 ஏ பாவம் பரமே யேமூலகம்

ஈபாவம் செய்து அருளாலளிப்பாரார்

மாபாவம் விட அரற்குப் பிச்சைபெய்

கோபால கோளரி யேறன்றியே

பொருள் – நான்முகனுடைய தலையைக் கிள்ளியதால் சிவனுக்கு ஏற்பட்ட மிகப் பெரிய பாவத்தை நீக்கும்விதமாக பிச்சை பாத்ரம் அளித்துக் காப்பாற்றிய, கோகுலத்தில் பிறந்தவர்களில் ஆண்சிங்கம் போன்ற க்ருஷ்ணன் அல்லாமல் அனைத்து லோகங்களையும், அவற்றில் உள்ளவர்களுடைய பாவங்களைப் போக்கி தனது க்ருபை அளிப்பதும் செய்து காப்பாற்றுபவர் யார் உள்ளார்? இப்படிப்பட்டவனுடைய ஸர்வாதிகத்வம் உரைப்பது நமக்கு முடியுமோ?

அவதாரிகை - “அல்லதில்லை” என்று நீர் சொல்லுவானென்? ப்ரஹ்மருத்ரர்கள் ஈச்வரர்களாக அவர்களுக்கும் சில ப்ரமாணங்களுண்டாயன்றோ போருகிறது என்னில், அவர்கள் நிலைகள் ஆராய்ந்து பார்த்தால், தலையறுப்பார் சிலரும், அறுப்புண்டு நிற்பார் சிலருமாகா நின்றார்கள்; அவர்கள் ஆபத்தைப் போக்கி ரக்ஷியா நின்றான் இவன்; அவர்களோ இவனோ ஈச்வரன்? என்கிறார்.

விளக்கம் – கடந்த பாசுரத்தில் “நம் கண்ணன் கண் அல்லது இல்லையோர் கண்ணே” என்று இவர் உரைத்தது கேட்ட சிலர் இவரிடம், “இப்படி நீங்கள் உரைப்பது சரியாகுமோ? நான்முகன், சிவன் போன்றவர்களும் ஈச்வரர்கள் என்று சில ப்ரமாணங்கள் உண்டு அல்லவோ?”, என்றார்கள். இதற்கு ஆழ்வார், “அவர்களுடைய நிகழ்வுகளை ஆராய்ந்து பார்த்தால் ஒரு சிலர் தலையை வெட்டுபவர்களாகவும், ஒரு சிலர் வெட்டப்பட்ட தலையுடனும் உள்ளார்களே! அவர்களுடைய ஆபத்தையும் சேர்த்து இவன் அல்லவோ போக்குகிறான்? இப்படி உள்ளபோது, அவர்கள் ஈச்வரர்களா அல்லது இவன் ஈச்வரனா?”, என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (ஏ பாவம்) “ஏ” என்றது “ஓ” என்றபடி. விஷாதாதிசய ஸூசகமிருக்கிறபடி. (ஏ பாவம்) ரத்நகரீஷங்களுக்கு வைஷம்யம் சொல்லவேண்டுவதே! “சேதநர் மந்தமதிகளாய் பகவத் பரத்வம் உபபாதிக்கவேண்டுவதே!” என்னும் இன்னாப்பாலே, “என்னே! பாவம்” என்கிறார். (பரமே) பகவத்குணாநுபவம் பண்ணுகையொழிய இது நமக்கு பரமாவதே! இது நமக்கு ஸாத்யமாய் வந்து விழுவதே. (ஏமூலகும்) ஏமூலகங்களிலும் உண்டான சேதநர், இருந்ததே குடியாகப் பாபங்களைக் கூடுபூரிக்க. (ஈபாவம் செய்து) பாபமானது ஈயும்படியாகச் செய்து - அழியும்படியாகப் பண்ணி. இதுதான் சேதநர் அர்த்திக்கச் செய்கையன்றிக்கே; (அருளால்) நிர்ஹேதுக க்ருபையாலே.

விளக்கம் - (ஏ பாவம்) - “ஏ” என்றால் “ஓ” என்று பொருள்; அதாவது துயரத்தின் மிகுதி உள்ளதைக் கூறுகிறார். (ஏ பாவம்) - இரத்தினங்களைக் காட்டிலும் உலர்ந்து கிடக்கும் விராட்டிக்கு வேறுபாடு உண்டு என்று விளக்கும் நிலை ஆனதே! சரி, இத்தனை வேதனை அடைந்து உரைக்கவேண்டாம் என்றும் இருக்க இயலவில்லை; கூறாமல் இருக்க இயலாமையான காரணத்தையும் வேதனையுடன் உரைக்கிறார். “மக்களின் அறிவு இத்தனை அற்பமாகிவிட்டதே! அவர்களே உணரவேண்டிய ஸர்வேச்வரனின் ஸர்வேச்வரத்தன்மை குறித்து விளக்க வேண்டியதாயிற்றே!”, என்று வருந்தி, “இது என்ன பாவம்” என்கிறார். (பரமே) - பகவத்குணத்தை அனுபவிக்க இயலாமல் இவர்களுக்கு உபதேசித்தல் என்பது தடையாக உள்ளதே என்று வருந்துகிறார். இவ்விதம் நாம் உபதேசிக்க வேண்டியது நமது கடமையாக வந்ததே என்கிறார். (ஏமூலகும்) - ஏழு உலகங்களிலும் உள்ளவர்கள் ஒன்றாகச் சேர்ந்து நின்று பாவங்களை உலகம் முழுவதும் நிறைத்தபடி இருந்தனர். (பாவம்) - அவர்களுடைய பாவங்களை அழியும்படியாகச் செய்து. சரி, இவ்விதம் பாவங்களை அழித்தமை என்பது அவர்கள் விண்ணப்பம் செய்ததால் செய்தானோ என்றால், அல்ல என்கிறார். (அருளால்) - எந்தவிதமான காரணமும் இல்லாமல் அவர்கள் மேல் உண்டாகும் தனது கருணை காரணமாகச் செய்தான்.

வ்யாக்யானம் - (அளிப்பாரார்) இவர்களை ஈரக்கையாலே தடவி ரக்ஷிப்பார் ஆர்? இவர்கள் பண்ணின பாபம் அவனருளாலே போக்கில் போமத்தனையல்லது,

தாங்கள் ப்ராயச்சித்தம் பண்ணிப் போக்குகையாவது அவற்றை வர்த்திப்பிக்கையிறே. “அளிப்பான் இவன்” என்னாதே, ஆர் என்கிறது - அவர்களுக்கும் ஸத்வம் தலையெடுத்தபோது, “நீர் சொல்லுகிறவனே” என்று இசையவேண்டும் ப்ரஸித்தியாலே; “பாவநஸ் ஸர்வலோகாநம் த்வமேவ”, “நஹி பாலந ஸாமர்த்யம் ருதே”. அவன் ஸர்வவிஷயமாகப் பண்ணின ரக்ஷணங் கிடக்கிடர்; தந்தாம் கால் தாந்தாம் நீட்டி முடக்கவல்லராயிருக்கிறவர்களும் ஓரோரளவுகளிலே ஆபந்நரானால் அவற்றைப் போக்கி ரக்ஷிக்கும்படியைப் பார்க்கலாகாதோ? என்கிறார். (மாபாவம் விட) ஆனைக்கும் தனக்குத் தக்க வாதமிறே. அல்லாதாரில் ஜ்ஞாநசக்த்யாதிகளாலே ஓராதிக்யம் உண்டிறே அவனுக்கு; அவற்றைக் கொண்டு லோககுருவுமாய்த் தனக்குப் பிதாவுமாயிருக்கிறவன் தலையை அறுத்துப் பாதகியாய் நின்றான். “வாமாங்குஷ்டந காக்ரேண சிந்நம் தஸ்ய சிரோ மயா” என்கிறபடியே. மஹாபாபமானது விடும்படியாக.

விளக்கம் - (அளிப்பாரார்) - இவர்களை மிகவும் பாசத்துடன் தடவிக் கொடுப்பது யார்? சரி, இவர்கள் பண்ணிய பாவங்களை அவனுடைய அருள் கொண்டு மட்டுமே போக்க இயலுமோ, இவர்களாகவே ப்ராயச்சித்தம் செய்தால் போகாதோ என்னும் சந்தேகத்திற்கு விடை அருளிச்செய்கிறார். இவர்கள் செய்த பாவங்கள் அவனுடைய கருணையால் மட்டுமே போகவல்லது, இவர்கள் ப்ராயச்சித்தம் செய்ய முற்பட்டால் அவை மேன்மேலும் வளரவே தொடங்கும். “அளிப்பான் இவன்” என்று உறுதியாகக் கூறாமல் “அளிப்பார் ஆர்” என்று ஏன் கூறினார்? அவர்களுக்கு ஸத்வகுணம் மேலிடும்போது “எங்களுக்கு நன்மை கூறுபவனே” என்று தாங்களாகவே, “இப்படிச் செய்தவன் அவன்” என்று உணர வேண்டும் என்பதால் ஆகும். இப்படியாகப் பாவங்களை அவன் அழிக்கிறான் என்பதற்கு ப்ரமாணம் காட்டுகிறார். இராமாயணம் உத்தரகாண்டம் - பாவநஸ் ஸர்வலோகாநம் த்வமேவ - இராமா! அனைத்து உலகங்களிலும் உள்ள ஜீவராசிகளுடைய பாவங்களை நீக்கித் தூய்மைப்படுத்த வல்லவன் நீயே ஆவாய் - என்றது காண்க. மேலும் ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணம் - நஹி பாலந ஸாமர்த்யம் ருதே - இந்த உலகங்களைப் பரிபாலனம் செய்வதில் மஹாவிஷ்ணு அல்லாமல் வேறு யாருக்கும் சாமர்த்யம் இல்லை - என்றதும் காண்க. அவன் அனைத்து

வஸ்துக்களையும் காப்பாற்றியபடி உள்ளது ஒரு புறம் இருக்கட்டும்; ஒரு சிலர் தங்களுடைய கால்களை நீட்டியும் மடக்கவும் செய்வதில் எந்தவிதமான உதவியும் இன்றி, தாங்களாகவே செய்து கொள்வதில் வல்லவர்களாக இருந்தாலும், ஏதேனும் ஒரு நிலையில் ஆபத்து ஏற்பட்டால், அவற்றைப் போக்கி தங்களைக் காப்பாற்றுவது யார் என்று எதிர்பார்க்கமாட்டார்களோ? (மாபாவம் விட) - அவரவர்களின் தகுதிக்கு ஏற்ப பாவம் உண்டாகும் என்பதை “ யானைக்கும் தனக்குத் தக்க வாதம்” என்கிறார். இங்கு, சிவன் நான்முகனின் தலையைக் கிள்ளியது உரைக்கிறார். அப்போது சிவனுக்கு ஏற்பட்ட பாவத்தையே “யானைக்கும் தனக்குத் தக்க வாதம்” என்றார். மற்ற அனைவரைக் காட்டிலும் ஞானம், சக்தி போன்றவற்றில் சிவனுக்கு ஓரளவு ஏற்றம் உள்ளது. அந்தச் சக்தி போன்றவை காரணமாக அவன் உலகம் முழுவதற்கும் குருவும், தனக்குத் தந்தையுமான நான்முகனின் தலையை அறுத்துப் பாவம் செய்தவனாகி நின்றான். அவன் தலையை அறுத்தான் என்பதற்கு ப்ரமாணம் மத்ஸ்யபுராணம் - “வாமாங்குஷ்டந காக்ரேண சிந்நம் தஸ்ய சிரோ மயா - அதன் பின்னர், கோபத்தால் பீடிக்கப்பட்டவனும், சிவந்த கண்கள் கொண்டவனும் ஆகிய என்னால், இடக்கை கட்டைவிரல் நகத்தினுடைய நுனியால் நான்முகனின் தலை கிள்ளப்பட்டது - என்பதாகும். இப்படியாகச் சிவனுக்கு ஏற்பட்ட மிகப் பெரிய பாவம் நீங்கும்படியாக.

வ்யாக்யானம் - (அரற்குப் பிச்சைபெய் கோபால கோளரியேறு) அவன்தான் ஸம்ஹர்த்தாவான வேஷத்தோடே அதிகாரங்குலையாதே நின்று பாபத்தை விளைத்துக் கொள்ள, இவன் அவனுக்கு துக்கநிவர்த்தகனாயிற்று, அங்கே இங்கே ஆவிர்ப்பவித்துத் திரிகிறவிடத்திலேயாயிற்று. “இவர்கள் எத்தனையேனும் உயர நின்றாலும் அநர்த்தத்தையே சூழ்த்துக் கொள்ளுமித்தனை; அவன் எத்தனையேனும் தன்னைத் தாழவிட்டாலும் ரக்ஷகனாம்” என்கையும் சொல்லுகிறது. கோபாலருடைய மிடுக்கையுடைத்தான ஸிம்ஹபுங்கவம் என்றபடி. (கோபால கோளரியேறு) கோளென்று மிடுக்காதல், ப்ரதிபக்ஷத்தைக் கொள்ளும் என்னுதல். நித்யஸூரிகளுக்கு நியந்தாவானவன் இடையருக்கு நியாம்யனாகப் பெற்ற மேனாணிப்பு. கர்மவச்யராய் ஆபந்நரான இவர்களை “ஈச்வரர்கள்”

என்போமோ? ஆபத்துக்களைப் போக்கி ரக்ஷிக்கிற இவன் “ஈசுவரன்” என்போமோ? “ஏறன்றி அருளால் அளிப்பாரார்” என்று அந்வயம்.

விளக்கம் - (அரற்குப் பிச்சைபெய் கோபால கோளரியேறு) - “அரற்கு” என்பதால் அவன் பெருமையும், “கோபால கோளரி” என்பதால் அவன் அவதாரத்தையும் கூறினார். அந்தச் சிவன், “தானே அழிக்கும் சக்தி உள்ளவன்” என்ற இறுமாப்பு காரணமாக, தனது அதிகாரத்தை நிலைநாட்டும் விதமாக ஒரு காரியம் செய்து, தனது பாவத்தைத் தானே சம்பாதித்துக் கொண்டான்; ஆனால் அவனுக்கு ஸர்வேசுவரன் துக்கத்தைப் போக்குபவனானான். அவனுடைய துன்பத்தை அங்கேயும் இங்கேயும் அவதாரங்களாகத் தோன்றி மறைகின்ற இந்தப் பூமியிலே நீக்கினான். மற்றவர்கள் எத்தனை உயரத்தில் சென்றாலும், தங்களுக்கு தாழ்வையே உண்டாக்கிக்கொள்வர்; ஆனால் இவன் எத்தனை தாழ்ந்த அவதாரங்கள் கொண்டாலும், காப்பாற்றியபடி உள்ளான். கோபாலரின் மிடுக்கை உடைய ஆண்சிங்கம் என்று கருத்து. (கோபால கோளரியேறு) - கோள் என்றால் வலிமை; அதாவது மற்றவர்களின் வலிமையைக் கொள்ளுபவன். நித்யசூரிகள் அனைவரையும் நியமிக்கும் ஸர்வேசுவரன், ஆயர்களால் நியமிக்கும்படி நின்றதால் உண்டான செருக்கு. தங்களுடைய கர்மவினை காரணமாகத் தங்களுடைய ஆபத்தைத் தாங்களே தேடிக் கொள்ளும் சிவன் போன்றவர்களை ஈசுவரன் என்று கூறுவோமோ? அல்லது அவர்களுடைய ஆபத்துக்களையும் போக்கிக் காப்பாற்றும் இவனை ஈசுவரன் என்று கூறுவோமோ?

ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்
 ஸ்வாமி நம்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
 ஸ்வாமி வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
 ...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ப்ரபந்நஜந கூடஸ்தரான ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் அருளிச் செய்த

திருவிருத்தம்

இதற்கு ஸ்வாமி பெரியவாச்சான்பிள்ளை அருளிச் செய்த

வ்யாக்யானம்

மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்

(பகுதி - 78)

74. தளர்ந்தும் முறிந்தும் வருதிரைப்பாயில் திருநெடுங்கண்

வளர்ந்துமறிவுற்றும் வையம் விழுங்கியும் மால்வரையைக்

கிளர்ந்துமறிதரக் கீண்டெடுத்தான் முடிசூடுதுழாய்

அளைந்துண் சிறுபசுந்தென்றல் அந்தோ வந்துலாகின்றதே

பொருள் - கொந்தளித்து விழுந்தபடி உள்ளதால் கனம் காரணமாகத் தளர்ந்தும், காற்றால் முறிந்தும் உள்ள அலைகள் கொண்ட திருப்பாற்கடல் என்ற படுக்கையில் எல்லையற்ற அழகுடன் நீண்டுள்ள கண்களை மூடியபடியும், ஆனால் இந்த ஜகத்தைக் காப்பாற்றுவது குறித்த சிந்தனையில் எப்போதும் பொருந்தியபடியும், ப்ரளயகாலத்தில் இந்த லோகங்கள் முழுவதையும் வயிற்றில் வைத்துக் காத்தபடியும், மிகப் பெரிய கோவர்த்தன மலையைப் பூமியில் இருந்து பெயர்த்தெடுத்து குடை போன்று பிடித்தபடியும் உள்ள ஸர்வேச்வரனின் திருமுடியில் உள்ள துளசிமாலையை அளாவி உட்கொண்ட புதிய தென்றல் காற்றானது, எனக்கு மகிழ்ச்சி ஏற்படுத்தும்படி என் மீது வீசுகிறது.

அவதாரிகை - ஒரு தென்றல் வந்துலாவிற்றாய் “தென்றல் வந்தது, அவனை வரக் கண்டிலோம்” என்று தலைமகள் தளர்; அத்தைக் கண்ட தோழியானவள், “இத்தை வெறுந் தென்றலென்றிருந்தாயோ? மாளிகைச்சாந்து நாறாநின்றால், ‘ராஜபுத்ரன்

வரவணித்து' என்றிருக்கவேண்டாவோ? இது அவன் வரவுக்கு ஸூசகங்காண், நீ சோகிக்கவேண்டா", என்றாச்வஸிப்பிக் கிறாளாயிருக்கிறது.

விளக்கம் - ஒரு தென்றல் காற்று அப்போது வீசத் தொடங்கியது. இதனைக் கண்ட தலைவி, "தென்றல் காற்று வந்தது, ஆனால் அவன் வரவில்லையே" என்று வருந்தினாள். இதனைக் கண்ட தோழி, "இது வெறும் காற்று என்று எண்ணினாயோ? அதுபோல் வீசினால் பாதகமாகும் என்பது சரியே! ஆனால், அரண்மனைகளில் பூசப்படுகின்ற சாந்தின் நறுமணம் கொண்டு வீசினால், ராஜபுத்ரன் வருகிறான் என்றல்லவோ அர்த்தம்? இந்தத் தென்றலுடன் துளசியின் நறுமணம் வருவதை நீ அறியவில்லையோ? இது அவன் வரவிற்கான மறைமுகமான அடையாளம் ஆகும். ஆகவே நீ வருந்தவேண்டாம்", என்று சமாதானம் செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (தளர்ந்து மித்யாதி) பெருத்து மலைபோலே யிருக்கிற திரைகளையெடுத்து அக்கனத்தாலே தளர்ந்தும், காற்றாலே முறிந்தும் வருகிற திரைகளை யுடைத்தான படுக்கையிலே, "இவன் ஸர்வேச்வரன்" என்று ஐச்வர்யத்தைக் கோட்சொல்லிக் கொடுப்பதாய் அழகுக்கெல்லையின்றிக்கே யிருக்கிற கண்களைக் கொண்டுறங்கியும் ஜகத்ரக்ஷணத்தைப் பண்ணிக்கொண்டு கண்வளர்ந்தும். (அறிவுற்றும்) ப்ரளயம் வந்து நலியப் புக்கவாறே "இவற்றினுடைய ரக்ஷணார்த்தமாக நாம் வந்து கிடக்கச்செய்தே இவற்றை நோவுபட விட்டிருக்கையாவதென்" என்று உணர்ந்தருளியும். (வையம் விழுங்கியும்) ப்ரளயத்திலே நோவுபடாதபடி பூமியையெடுத்து வயிற்றிலே வைத்து நோக்கியும். (மால்வரையித்யாதி) அப்படி ஜகத்துக்காக வருகையன்றிகே ஓரூராக நோவுபடப்புக்கால் வந்து நோக்கும்படியைச் சொல்லுகிறது. கோவர்த்தனமாகிற மஹாகிரியை நின்ற நிலையிலே நின்று கிளப்பிக் கீழது மேலதாம்படி பேர்த் தெடுத்தவனுடைய. (முடிசூடுதுழாயித்யாதி) "தாளிணை மேலணி தண்ணந்துழாய்" என்று அவளிருந்தாலும், "க்ருஹ்ணாதி சிரஸாஸ்வயம்" என்று அவனிருக்கும்படியாலே இவளத்தைச் சொல்லுகிறாள். இவன் திருவபிஷேகத்திலே சாத்தின திருத்துழாயிலே புக்குழறி அதிலே வாஸநையைப் பண்ணி நடுவொன்றில் தங்காதே கலப்பற்று வருகிற மந்தமாருதமன்றோ வந்துலாவுகிறது, இனி உனக்கு

சோகிக்கைக் கவகாசமுண்டோ? “அவன் முடிசூடுதுழாய்” என்ன வமைந்திருக்கக் கீழே சொன்ன விசேஷணங்களுக்குக் கருத்தென்னென்னில், அவனாச்ரிதார்த்தமாக வ்யாபரித்த விடமெங்கும் புக்கு ஸ்வேத கந்தத்தைக் கொண்டு வாராநின்ற தென்கை.

விளக்கம் - (தளர்ந்து மித்யாதி) - பெரிய மலை போன்று உள்ள அலைகளை உண்டாக்கி, பின்னர் அவற்றின் கனம் காரணமாகத் தளந்தும், காற்றால் முறிந்தும் உண்டாகும் அலைகள் கொண்ட திருப்பாற்கடல் என்ற படுக்கையில், “இவனே ஸர்வேச்வரன்” என்று அனைவருக்கும் இவனுடைய ஐச்வரியத்தை அறிவிப்பதாகவும், அழகுக்கு எல்லை இல்லாமல் உள்ளதாகவும் இருக்கின்ற திருக்கண்களை மூடி உறங்கியும்; இந்த உலகின் ரக்ஷணம் குறித்து எப்போது சிந்தித்துக் கண்வளர்ந்தும். (அறிவுற்றும்) - ப்ரளயகாலம் வந்து அனைத்தும் துன்பம் அடையும்போது, “இவைகளைக் காப்பாற்றுவதற்காகவே நான் இவ்விதம் கிடக்கும்போது இவற்றை நான் தவிக்கவிடுவேனோ?”, என்று கண் விழித்தும். (வையம் விழுங்கியும்) - ப்ரளயத்தில் துன்பம் அடையாதபடி இந்தப் பூமியை எடுத்துத் தனது திருவயிற்றில் வைத்துக் காப்பாற்றியும். (மால்வரையித்யாதி) - இப்படியாக உலகம் முழுவதும் துன்பப்படும்போது மட்டும் அல்லாமல், ஆயர்பாடி என்ற ஒரு ஊர் மட்டும் மழையால் துன்பம் அடைந்தபோது ஓடி வந்து உதவியதை அடுத்து உரைக்கிறார். கோவர்த்தனம் என்ற பெரிய பர்வதத்தை, தான் நின்ற நிலையில் இருந்து சிறிதும் அசையாமல் அப்படியே பூமியில் இருந்து பெயர்த்து எடுத்துப் பிடித்தவனுடைய. (முடிசூடுதுழாயித்யாதி) - திருவாய்மொழி (4-2-1) - தாளிணை மேலணி தண்ணந்துழாய் - என்று அவன் திருவடியில் இட்ட துளசி குறித்த சிந்தனையில் இவள் உள்ளபோதிலும், க்ருஹ்ணாதி சிரலாஸ்வயம் - திருவடியில் இட்டதைத் திருமுடியில் இட்டதாகவே கொள்பவன் - என்பதற்கு ஏற்ப அவன் எண்ணுவதால், தோழி இவ்விதம் உரைக்கிறாள். அவனுடைய திருமுடியில் சாற்றப்பட்ட துளசி மாலைகளில் புகுந்து, அவற்றை அளைந்து, அவற்றில் சில நொடிகள் வசித்து, அங்கு மயங்கித் தங்கிவிடாமல், வேறு தோஷங்கள் இல்லாமல் வருகின்ற மந்தமாருதம் அல்லவோ வீசுகிறது? இனி நீ துன்பம் கொள்ள வாய்ப்பும், நேரமும் உண்டோ? “அவன் முடி சூடுதுழாய்” என்று பாசுரத்தில் உள்ளபோது, இதுவரை கூறப்பட்ட பல விசேஷணங்களின் கருத்து

என்ன? அவனை அண்டியபடி, அவன் உள்ள இடம் எங்கும் புகுந்து, இனிமையான பரிமளத்தைக் கொண்டு வருகிறது என்று கருத்து.

ஸ்வாபதேசம் - இத்தால், அவனாச்ரிதார்த்தமாகத் திருப்பாற்கடலிலே கண் வளர்ந்தருளினபடியும், ப்ரளயாபத்தில் ஜகத்தை வயிற்றிலே வைத்து நோக்கின இம்மஹா குணமும், கோவர்த்தநோத் தரணம் பண்ணினபடியுமாகிற அக்குணங்களைச் சொல்லி பார்ச்வஸ்த்த ராச்வஸிப்பிக்கிறபடியைச் சொல்லுகிறது. குணஜ்ஞாநத்தாலே ஜீவித்த படியைச் சொல்லுகிறது.

விளக்கம் - இதன் மூலம் அவன் அனைவரும் அண்டும்படி திருப்பாற்கடலில் சயனித்துக் கண் வளர்ந்ததையும், ப்ரளயத்தின்போது உலகத்தை வயிற்றில் வைத்துக் காப்பாற்றியதையும், கோவர்த்தன மலையை எடுத்து காப்பாற்றியதையும் கூறி, அவனால் நோவுபட்டவர்களைச் சமாதானம் செய்வது உணர்த்தப்பட்டது. ஆக அவனுடைய உயர்ந்த கல்யாணகுணங்கள் குறித்து அறிந்ததன் மூலம் ஜீவித்திருந்த நிலை உணர்த்தினார்.

ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி நம்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்